

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2016r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Szczepańska

Protokolant sekr. sąd. Simona Marcjanek

przy udziale Asesora Prokuratury Rejonowej Adama Wróbla,

po rozpoznaniu dnia 19.01.2016r. sprawy

1. **B. B. (1), urodz. (...) w O., syna H. i L. z d.F.,**

oskarżonego o to, że:

w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od dnia 17 grudnia 2013r. do dnia 10 marca 2014r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu ze S. H. (1), w celu udaremnienia wykonania wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 9 września 2013r. w sprawie V GC 307/12, usiłował udaremnąć zaspokojenie swojego wierzyciela B. M., poprzez ukrycie swojego majątku zajętego lub zagrożonego zajęciem, w postaci pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że zawarł ze S. H. (1) pozorną umowę sprzedaży tego samochodu, z której wynikało, iż w dniu 9 grudnia 2013r. zbył wskazany pojazd S. H. (1) za kwotę 13800 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zajęcie w/w samochodu przez komornika w toku postępowania egzekucyjnego oraz oddalenie powództwa o zwolnienie od egzekucji przez Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 5 marca 2015r,

tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 300§2 kk,

2. **S. H. (1), urodz. (...) w O., syna M. i E. z d. M.,**

oskarżonego o to, że:

w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od dnia 17 grudnia 2013r. do dnia 10 marca 2014r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu z B. B. (1), w celu udaremnienia wykonania wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 9 września 2013r. w sprawie V GC 307/12, usiłował udaremnąć zaspokojenie wierzyciela B. B. (2) M., poprzez ukrycie majątku dłużnika zajętego lub zagrożonego zajęciem, w postaci pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że zawarł z B. B. (1) pozorną umowę sprzedaży tego samochodu, z której wynikało, iż w dniu 9 grudnia 2013r. nabył od niego wskazany pojazd za kwotę 13800 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zajęcie w/w samochodu przez komornika w toku postępowania egzekucyjnego oraz oddalenie powództwa o zwolnienie od egzekucji przez Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 5 marca 2015r,

tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 300§2 kk w zw. z art. 21§2 kk,

I. oskarżonych B. B. (1) i S. H. (1) uznaje za winnych popełnienia zarzucanych im czynów i za to skazuje ich:

- oskarżonego B. B. (1) z mocy art. 13§1 kk w zw. z art. 300§2 kk, opierając wymiar kary o art. 14§1 kk w zw. z art. 300§2 kk, przy zastosowaniu art. 37a kk na karę 400 (czterystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- oskarżonego S. H. (1) z mocy art. 13§1 kk w zw. z art. 300§2 kk w zw. z art. 21§2 kk, opierając wymiar kary o art. 14§1 kk w zw. z art. 300§2 kk, przy zastosowaniu art. 37a kk na karę 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 (piętnaście) złotych,

II. zasądza od oskarżonych, po 1/2 od każdego z nich, na rzecz pokrzywdzonego B. M. kwotę 804 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 184,92 zł. tytułem podatku VAT,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: J. S. i T. S. kwoty po 420 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonych – odpowiednio: B. B. (1) i S. H. (1) wykonywaną z urzędu w postępowaniu sądowym oraz kwoty 96,60 tytułem podatku VAT od tego wynagrodzenia,

IV. na podstawie art. 624§ 1 kpk zwalnia oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt 884/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 9 września 2013r. w sprawie sygn.. akt V GC Sąd Rejonowy w Olsztynie zasądził od B. B. (1) na rzecz B. M. kwotę 13.391,62 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od kwot wskazanych w pkt. I wyroku, a nadto kwotę 750 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z uwagi na brak zapłaty powyższej kwoty B.M. złożył u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Olsztynie – W. N. wniosek o wszczęcie egzekucji.

W dniu 17 grudnia 2013r. zawiadomienie o zajęciu wynagrodzenia za pracę wpłynęło do firmy (...) S.C. w O., gdzie B. B. był zatrudniony na 1/8 etatu.

W toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego komornik ustalił, iż w skład majątku B. B. wchodzi m.in. samochód marki P. (...) nr rej. (...), rok produkcji 2006. Jako współwłaściciela tegoż pojazdu wskazano nadto (...) Bank SA. Z uwagi na nieskuteczność zajęcia wynagrodzenia za pracę, w dniu 5 marca 2014r. komornik dokonał zajęcia wyżej opisanego pojazdu. W protokole zajęcia wpisano wartość szacunkową samochodu w kwocie 20.000 zł. Ustalenie tej wartości nastąpiło jedynie na podstawie jego wyglądu zewnętrznego. Nie ustalano parametrów technicznych pojazdu oraz jego stanu technicznego.

Podczas omawianej czynności zajęcia B. B. poinformował aplikanta komorniczego M. K. (1), iż nie jest właścicielem pojazdu. Wskazał, iż właścicielem jest S. H. (1). Informację taką odnotowano w protokole zajęcia ruchomości. B. B. nie okazał przy tym jakichkolwiek dokumentów, w tym umowy, potwierdzających powyższą okoliczność. Nie potrafił także wyjaśnić z jakich przyczyn jeździ samochodem sprzedanym innej osobie.

W omawianym czasie, jak już wspomniano, pojazd w Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców widniał jako własność B. B..

W toku dalszych czynności, w dniu 10 marca 2014r. B. B. przedłożył pozorną umowę kupna-sprzedaży przedmiotowego pojazdu, opatrzoną datą 9 grudnia 2013r. zawartą ze S. H. (1). W umowie wymienieni wskazali, iż B. B. przenosi własność pojazdu na S. H. (1) za cenę 13.800 zł.

Jak ustalono przedmiotowa umowa miała charakter pozorny, została sporządzona w celu udaremnienia wykonania wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 9 września 2013 r. w sprawie V GC 307/12 i zaspokojenie wierzyciela B. B. (2) M., poprzez ukrycie majątku B. B. (1), zajętego lub zagrożonego zajęciem, w postaci pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...). Umowę B. B. i S. H. sporządzili w okresie od dnia 17 grudnia 2013r, kiedy to do Spółki (...), zatrudniającej B. B. wpłynęło zawiadomienie o zajęciu wynagrodzenia za pracę, do dnia 10 marca 2014r. –

kiedy to umowa została przedłożona komornikowi do akt postępowania egzekucyjnego. Od powyższej czynności nie złożono deklaracji w sprawie podatku od czynności cywilno-prawnej we właściwym Urzędzie Skarbowym. Podobnie nie zawiadomiono Wydziału Komunikacji Urzędu Miasta w O., gdzie B. B. złożył zawiadomienie o zbyciu pojazdu dopiero w dniu 26 maja 2014r. Pojazd nie został także zarejestrowany na S. H. (1). B. B. nie przeniósł także posiadania pojazdu na nabywcę, w dalszym ciągu sam użytkował tenże samochód i parkował go na terenie firmy (...) S.C. w O., w której był zatrudniony. Także w momencie zajęcia komorniczego samochód był tam zaparkowany.

Wymienieni zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na zajęcie w/w samochodu przez komornika w toku postępowania egzekucyjnego oraz oddalenie w dniu 5 marca 2015r. w sprawie Sądu Rejonowego w Olsztynie sygn.. akt XC 1886/14 powództwa S. H. (1) o zwolnienie z egzekucji przedmiotowego pojazdu.

(dowód: sprawozdanie z analizy składników majątkowych k. 44, zeznania świadków: B.M. k. 55-5, T. M. k. 56-57, W. K. k. 59, karta rozliczenia z akt postępowania egzekucyjnego k. 48-49, wyrok zaoczny z dnia 9 września 2013 r. k. 52, klauzula wykonalności wyroku zaocznego dnia 9 września 2013 r. – k. 53, informacja z systemu (...) k. 58-59, 72-73, protokół zajęcia samochodu marki P. (...) k. 64-65, Umowa kupna-sprzedaży samochodu marki P. (...) k. 67)

B. B. (1) nie figuruje w Krajowym Rejestrze Karnym (Informacja z K. k. 338).

S. H. (1) nie figuruje w Krajowym Rejestrze Karnym (Informacja z K. k. 339).

Zarówno B. B. (1), jak i S. H. (1) w postępowaniu przygotowawczym i sądowym nie przyznali się do zarzucanych im czynów. Istota ich wyjaśnień sprowadzała się do twierdzeń, iż umowa kupna sprzedaży samochodu nie miała charakteru pozornego. Samochód miał być prezentem dla córki S. H., zaś B. B. sprzedał go, aby spłacić resztę kredytu zaciągniętego na zakup pojazdu.

Na rozprawie głównej S. H. dodał, iż nie wiedział o długach B. B., powziął jedynie informację o jego zaległych 2-3 ratach kredytu w banku. Wyjaśnił nadto, że umowa została zawarta około godziny 14, dnia 9 grudnia 2013 r., w miejscu zatrudnienia B. B. w S.. Zaznaczył również, że nie zezwalał B. B. na korzystanie z pojazdu, umówili się na ewentualne przeparkowanie na terenie zakładu. Spóźnienie z rejestracją pojazdu usprawiedliwiał zaś wcześniejszym zajęciem go przez komornika.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych negujących swoje sprawstwo w zarzucanym zakresie albowiem pozostają one w sprzeczności z wiarygodnymi dowodami przeprowadzonymi w niniejszym postępowaniu.

I tak, z zeznań świadka T. M. wynika, iż w związku z brakiem zainteresowania oskarżonego ugodą skierowano przeciwko niemu powództwo na podstawie art. 299 ksh. Wymieniony zgodnie z relacją świadka nie odbierał korespondencji z sądu, dopiero po kilkunastu miesiącach odebrał jedno pismo. W konsekwencji Sąd Rejonowy w Olsztynie wydał wyrok zaoczny. Na podstawie wyroku zaocznego świadek wraz z B. M. zgłosili się do komornika, w celu wykonania wyroku sądowego. Komornik zawiadomił wierzyciela o posiadaniu przez oskarżonego pojazdów, jednak nie jest on w stanie ustalić miejsca, w którym dana nieruchomość się znajduje, ponadto niemożliwe jest zajęcie dochodu oskarżonego, ponieważ pracuje on na 1/8 etatu i pobiera wynagrodzenie w wysokości 200 złotych. Świadek zeznał dodatkowo, że w związku z powyższym postanowił wraz z B. M. ustalić, gdzie znajdują się auta. B. M. zaobserwował, że B. B. przyjeżdża do pracy do spółki (...) samochodem marki P.. O tym fakcie powiadomił komornika. Komornik dokonując zajęcia uzyskał informację od oskarżonego, iż auto nie należy do niego ze względu na wcześniejszą sprzedaż, nie potrafił jednak wskazać adresu kupującego i zobowiązał się do przedstawienia umowy na piśmie. Po kilku dniach B. B. dostarczył do kancelarii komorniczej umowę, datowaną na początek grudnia 2013 r., z której wynikało, że kupującym był S. H..

Z kolei J. J. (1) zeznał, że posiadał informację o sprzedaży przez B. B. pojazdu. Widział spisywanie dokumentów i leżące w biurze kluczyki jednak nie potrafił wskazać daty tego zdarzenia i jego charakteru. Dodał, iż korespondencję dotyczącą oskarżonego odebrał i oddał oskarżonemu. Nie pamiętał od kogo pochodziła korespondencja.

Świadek W. K. (2) potwierdził z kolei prowadzenie spółki z B. B. oraz fakt prowadzenia postępowania ugodowego z B. M.. Dodał, iż nie miał jednak świadomości czy B. B. uiścił należność na rzecz B. M.. Ponadto wskazał, że informował B. B. o istniejących zadłużeniach i sytuacji z B. M., ale oskarżony nie był zainteresowany wskazaną sytuacją.

Na rozprawie głównej zeznania złożył B. M., M. K. (2) oraz M. S. (1), które ocenić należało jako jasne i logiczne, a przez to wiarygodne.

B. M. zeznał, że widział jak B. B. porusza się samochodem marki P. przed zajęciem. Chciał on ustalić, gdzie przebywa pojazd, pojechał więc pod zakład pracy i czekał na B. B., który około 15:07 wyjechał z zakładu samochodem P.. Świadek zeznał, że próbował jechać za oskarżonym jednak zgubił go na świątlach. Po wszystkich poinformował komornika o prawdopodobnym miejscu, w którym znajduje się samochód podlegający zajęciu.

M. K. zeznał, iż po informacji uzyskanej od wierzyciela i udaniu się na wskazany adres, stwierdził istnienie zaparkowanego pojazdu P. w kolorze czarnym. Po sprawdzeniu numerów rejestracyjnych, potwierdzono, że jest to samochód poszukiwany w celu zajęcia, a także ustalono kto jest właścicielem w/w pojazdu. Dłużnik w osobie B. B. w trakcie zajmowania pojazdu poinformował, że nie jest właścicielem pojazdu, aczkolwiek nie potrafił wskazać dokumentu potwierdzającego tę okoliczność. Następnie zgodnie z relacją oskarżony dostarczył do kancelarii komorniczej umowę potwierdzającą sprzedaż samochodu.

M. S. potwierdził w zeznaniach, że w toku czynności zajęli samochód pod wskazanym przez wierzyciela adresem.

Odnosząc się do całokształtu materiału dowodowego Sąd – jak już powyżej wspomniano - nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych S. H. i B. B.. W szczególności nie sposób byłoby uwzględnić, iż B. B. nie posiadał wiedzy o zapadłym wyroku zaocznym i postępowaniu egzekucyjnym. Należy zaznaczyć, że B. B. miał świadomość toczącego się w postępowania, w którym zapadł wyrok zaoczny w dniu 9 września 2009 r. Świadczy o tym bowiem osobisty odbiór w dniu 29 stycznia 2013 r. pisma z tegoż Sądu. Ponadto dalsza bezczynność w odbiorze kolejnych pism nie jest jakąkolwiek okolicznością wyłączającą odpowiedzialność. Zdaniem Sądu jest to jedynie wykazanie, że B. B. mając świadomość treści pism umyślnie uchylał się od ich odbioru. Nadto o umyślnym nieinteresowaniu się toczącymi się wobec niego postępowaniami świadczą zeznania świadka W. K., który zaznaczył, iż oskarżony poinformował go, że nie jest zainteresowany wskazaną sytuacją. Sąd nie przyznaje również wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych o fakcie, a tym samym dacie zawarcia umowy sporządzonej pomiędzy nimi.

O fakcie nieistnienia omawianej umowy w trakcie zajmowania przez komornika pojazdu marki P. świadczy niemożność jej okazania przez B. B. w tym czasie, jak również niewskazanie adresu osoby kupującego. Okoliczność niewykazania w/w dokumentu i kupującego potwierdzają zeznania M. K. oraz M. S. złożone na rozprawie głównej. Sąd nie uznał także wiarygodności wyjaśnień oskarżonych odnośnie okoliczności zawarcia umowy, w tym co najmniej wątpliwych twierdzeń, że samochód miał stanowić niespodziankę ślubną dla córki S. H.. Nie sposób w tym miejscu nie zauważyć, iż przedmiotową umowę B. B. dostarczył komornikowi dopiero pięć dni po czynności zajęcia. Co więcej, od powyższej czynności nie złożono deklaracji w sprawie podatku od czynności cywilno-prawnej we właściwym Urzędzie Skarbowym. Nie zawiadomiono Wydziału Komunikacji Urzędu Miasta w O.. B. B. złożył w tymże Wydziale zawiadomienie o zbyciu pojazdu dopiero w dniu 26 maja 2014r. Pojazd nie został także zarejestrowany na S. H. (1). B. B. nadto w dalszym ciągu sam użytkował tenże samochód i parkował go na terenie firmy (...) S.C. w O., w której był zatrudniony.

Sąd nie dał wiary nielogicznym i sprzecznym zeznaniom J. J., który w sposób co najmniej wątpliwy na rozprawie twierdził, iż B. B. nie jeździł przedmiotowym pojazdem, zaś S. H. przyjeżdżał na teren firmy i każdorazowo „przestawiał gdzieś ten samochód”. Nadto na początku przesłuchania nie pamiętał czy B. B. w 2014r. korzystał z omawianego samochodu, zaś w kolejnej części przesłuchania dodał, że po sprzedaży auta już nim nie jeździł.

Sąd postanowił dać wiarę zeznaniom B. M., T. M., M. K. i M. S.. W zakresie w jakim wskazują oni na istnienie zadłużenia oskarżonego B. B., bezczynności w odbiorze pism od komornika, okoliczności zajęcia pojazdu, niemożności

okazania umowy przez oskarżonego w trakcie zajęcia są one spójne, jasne, logiczne, korespondujące ze sobą. Fakt istnienia wierzytelności potwierdzony został przez wyrok zaoczny z dnia 9 września 2013 r., zajęcie pojazdu potwierdza protokół zajęcia samochodu marki P. (...). I

Mając zatem na uwadze całokształt podniesionych wyżej okoliczności Sąd w wyroku z dnia 22 stycznia 2016 r. uznał, iż wina oskarżonych B. B. i S. H. nie budzi wątpliwości, zaś przypisane B. B. przestępstwo wyczerpuje dyspozycję z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 300 § 2 kk, z kolei przypisane S. H. przestępstwo wyczerpuje dyspozycję z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 21 § 2 kk.

Sąd uznając B. B. i S. H. za winnych popełnienia zarzucanych im czynów wymierzył B. B. karę grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych opierając wymiar kary o art. 14 § 1 kk w zw. z art. 300 § 2 kk, przy zastosowaniu art. 37a kk, zaś S. H. karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych opierając wymiar kary o art. 14 § 1 kk w zw. z art. 300 § 2 kk, przy zastosowaniu art. 37a kk.

Orzekając karę grzywny oskarżonym Sąd wziął pod uwagę dochody sprawców, ich warunki osobiste i majątkowe oraz możliwości zarobkowe.

Wymierzając karę grzywny oskarżonemu B. B. Sąd określając liczbę stawek wziął pod uwagę stopień jego winy, niewątpliwie jest to, że był on właścicielem pozornie sprzedanego pojazdu, ponadto miał wiedzę na temat toczącego się przeciwko niemu postępowaniu egzekucyjnym, a zatem stopień jego zawinienia jest wyższy od oskarżonego S. H.. Ustalając wysokość jednej stawki Sąd kierował się indywidualnymi możliwościami płatniczymi oraz stanem majątku oskarżonego.

Wymierzając zaś karę grzywny oskarżonemu S. H. Sąd również wziął pod uwagę stopień jego winy. Z kolei przy ustalaniu wysokości jednej stawki Sąd wziął pod uwagę stan majątku oskarżonego oraz jego możliwości płatnicze.

Mając powyższe na uwadze orzeczone kary są adekwatne do stopnia winy oskarżonych i społecznej szkodliwości przypisanych im przestępstw. Spełnią również swe cele wychowawcze i zapobiegawcze.

Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody lub orzeczenie nawiązki w związku z utratą wartości pojazdu i poniesioną wobec tego szkodą (vk. 25-26, 61) albowiem jak wprost wynika z wypowiedzi stron, w tym wnioskodawcy powyższe roszczenie jest przedmiotem postępowania cywilnego, w którym sąd nieprawomocnie oddalił powództwo (art. 415§1 kpk). Świadek T. M. odnosząc się do powyższej okoliczności przyznał, iż oddalono powództwo albowiem powód nie był w stanie wykazać rzeczywiście poniesionej szkody. Niezależnie od powyższego podkreślić należy, iż sam pełnomocnik pokrzywdzonego w złożonym na piśmie wniosku przyznał wprost, iż z uwagi na zbyte przedmiotowego pojazdu osobie trzeciej obecnie nie ma możliwości ustalenia jego wartości w momencie upadku zabezpieczenia. Niemożliwe jest także dokładne ustalenie szkody poniesionej przez pokrzywdzonego w wysokości różnicy w wartości pojazdu w dniu zajęcia i w dniu sprzedaży. Okoliczność tą potwierdzili nadto przesłuchani w charakterze świadka B. M. oraz T. M.. Nie sposób także nie zauważyć, iż omawianej różnicy wartości pojazdu nie można w realiach niniejszej sprawy wyliczyć poprzez rachunek odejmowania. Wartość pierwotna pojazdu tj. 20.000 złotych, jaką przyjęto w związku z zajęciem w żaden sposób nie uwzględniała stanu rzeczywistego pojazdu. Z zeznań m.in. M. K. (2), aplikanta komorniczego, który wykonywał czynność zajęcia pojazdu wynika jednoznacznie, iż nie ustalano stanu technicznego, a jedynie stan wizualny samochodu. Nie przeprowadzono w tym czasie szczegółowej oceny stanu pojazdu, nie dopuszczono także wyceny wartości przez biegłego. Nie sposób zatem przyjmować, za jaką kwotę samochód zostałby sprzedany, gdyby nawet doszło do licytacji w roku 2014r, po zajęciu.

Sąd zasądził od oskarżonych, zgodnie z zasadą z art. 627 kpk, na rzecz pokrzywdzonego B. M., zwrot poniesionych kosztów procesu.

O wynagrodzeniu za obronę oskarżonych wykonywaną z urzędu orzeczono na podstawie przepisów art. 29 ust. 2 ustawy prawo o adwokaturze (Dz. U. Z 2002r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.), § 14 ust. 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. W sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Mając na uwadze sytuację majątkową i osobistą oskarżonych Sąd zwolnił ich od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, uznając, że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonych zbyt uciążliwe (624 § 1 kpk).